

Kapitola první

Někdo pláče. Dívka. Není to žádný pěkný pláč, jako když pláčou herečky, kdy delikátní slzy klouzají po krásné tváři. Tohle je brek, bulení a lapání po dechu. Opravdový pláč. Musím se probudit. Musím jí pomoci, ať je to kdokoli. Donutím se otevřít oči, ale nikoho nevidím. Vidím jen bílou stěnu a na ní nějaký přístroj. Postupně rozeznávám náramek na měření tlaku krve a velký monitor – jako u doktora. Pláč najednou ustane. Kde je? Ta plačící holka? Musím ji najít. Něco se stalo, něco *vážného*. Zkusím se posadit, vstát z postele, ale nejde to. Ruce mám připoutané. Nohy mě neposlouchají. Ležím jako prkno na posteli a nemůžu se ani hnout. Nemůžu mluvit. Nemůžu pohnout hlavou, nemůžu pohnout ústy. Srdce mi buší. Padám. Padám.

Měl jsem příšerně sucho v puse, tak sucho, že jsem ani nemohl polknout. Takhle sucho jsem v puse ještě nikdy neměl. Otevřel jsem oči. Je dneska škola? Kolik je hodin? Co je vůbec za den? Najednou mi došlo, že ležím ve zvláštní poloze – byl jsem na břiše, ale přesto jsem viděl podlahu pod sebou, jako bych se vznášel ve vzduchu, jako bych létal. Ale nemohl jsem se ani hnout. Díval jsem se na dlaždičky na podlaze. Byly zelené a bílé. *Padám*, pomyslel jsem si. *Ale nepadám. Visím.*

Omdlel jsem.

Když jsem se znovu probral, díval jsem se na bílé dlaždice – tentokrát byly na stropě. Jednu věc jsem věděl jistě: Jsem v nemocnici. V krku mě bolelo tak strašně, že mě ta bolest úplně

ohlušovala. Nedokázal jsem myslet na nic jiného než na to, jak moc to bolí. Pak jsem zaslechl tlumený zvuk. Byl to můj vlastní hlas, snažil se něco říct, ale říkal jen: „Áááááááá.“

Ale všude kolem bylo ticho. Slyšel jsem bzučení nějakého stroje – znělo to jako pumpa, která hvízdavě honila vzduch sem a tam někde vedle mojí hlavy. Z druhé strany se ozývalo pípání, velmi tiché a pravidelné. Píp. Pauza. Píp. Pauza. Píp.

Mohl jsem se trochu rozhlédnout kolem sebe, ale ne moc. Měl jsem kolem hlavy něco velikého a bílého, kolem hlavy i ramen. Když jsem se zadíval co nejdříve doleva nebo doprava, viděl jsem to, ale hlavou jsem pohnout nedokázal. „Áááááááá“, řekl jsem znovu. Snažil jsem se vyslovit: „Mám žízeň!“, ale měl jsem takovou žízeň, že se mi to nepodařilo. Něco jsem měl v nose. Snažil jsem se zvednout ruku k obličejí a zjistit, co to je, ale nedokázal jsem tou rukou pohnout, protože na zápěstí bylo něco, co ji drželo na místě. Sklopil jsem oči, ale neviděl jsem ji. Ani tu druhou. Co se to se mnou děje, kdo mi to udělal? A proč?

Když jsem se znovu probral, byla vedle mého lůžka nějaká žena. Držela mě za zápěstí a dívala se na přístroj. Dokázal jsem sklopit oči a spatřit svou ruku v její dlani. Vypadala v pořádku, nebyla oteklá ani nic podobného, prostě moje ruka. Ale stejně to byl zvláštní pocit, jako by byla obalená slizem. Proč se mi zdála desetkrát taková, než vypadala? „Áááááááá“, řekl jsem té ženě. Podívala se na mě a usmála se. Cítil jsem, jak se mé svaly uvolňují. Díky bohu, konečně je tu někdo, kdo mi poví, co se to děje.

„Jak se vede, Weste?“ zeptala se mě, ale pak se zas odvrátila, jako by ji ani moc nezajímalo, že jsem se probral. To už tu ležím

tak dlouho? Co se mi to stalo? Kde jsou mí rodiče? „Áááááááááá,“ zkusil jsem to ještě jednou.

„Tak fajn,“ řekla sestra a poplácala mě po rameni. „Všechno v pořádku.“ Viděl jsem, jak mi pokládá ruku zpátky a hladí ji po hřbetě. Pak mi ji zastrčila pod něco, co vypadalo jako široký pásek přes celou postel. Byl to zvláštní pocit, jako by měla na ruku tlusté rukavice – takové, co nosí Mickey Mouse. Pak něčím kovově cvakla v nohách postele a ještě jednou za mou hlavou. „Jdeme na to,“ řekla klidně a postel se najednou otočila, takže jsem ležel na boku, kolmo k podlaze. Očividně jsem k té posteli byl připoutaný, protože jinak bych z ní hned spadl na zem. Ale nespádl jsem. Ležel jsem tam nehnutě, připoutaný k matraci, a zíral na zeď a dveře. A tehdy jsem se setkal s Olivíí.

Vlastně jsem se s ní nesetkal, jen jsem ji slyšel. A vlastně ani to ne – slyšel jsem její matku.

Poté, co mě sestra obrátila na bok, odešla. Ani se mě nezeptala, jestli bych třeba nechtěl napít. Slyšel jsem její kroky, klapání vysokých podpatků na dlažbě, a pak jsem viděl, jak kolem dveří prošla nějaká žena. Byla vysoká, štíhlá a měla na sobě něco červeného, buď kostým, nebo dlouhý kabát nebo něco takového. Prošla kolem dveří a vstoupila do sousedního pokoje. Mezi oběma místnostmi nebyla opravdová stěna, jen taková ta silná varhanovitá zástěna. Byla úplně zatažená, ale stejně jsem slyšel skoro všechno. „Ahoj, zlato!“ ozval se veselý hlas. Předpokládal jsem, že patří té ženě v červeném.

„Přinesla jsem ti tvoje oblíbené květiny, růžové růže. Vidiš, jak jsou drobkounké? Říká se jim trpasličí. Myslela jsem si, že se ti budou líbit.“ Měla příjemný hlas. Zněl trochu cize, jako kdyby byla původem Francouzka, Italka nebo něco takového. Sly-

šel jsem, jak si po podlaze přísouvá židli. „Chceš vědět, co jsem dneska dělala? Taková škoda, že jsi nebyla se mnou. Byla jsem v Nordstrom's a vyzkoušela jsem si snad všechny plavky, co tam mají. *C'était terrible.*“

Čekal jsem na odpověď toho, komu to vykládala, ale nic jsem neslyšel. Ať to byl kdokoli, zřejmě jen poslouchal nudné vyprávění té ženy o tom, jak chodila po obchodech. Pak jsem začal přemýšlet o plavkách. Počkat. Vždyť je přece zima. Proč by si někdo kupoval plavky teď v zimě? Najednou mě polilo horko a na tváři mi vyrazil pot, jako by se o mě pokoušela panika. Co se to vlastně děje? A co je dneska za den? Je ještě leden? Ta žena mluvila o nějaké cestě, na kterou se chystala s nějakým mužem, a o tom, jak se těší, že vypadne z toho „ledového a příšerného počasí“, a jak ráda by svého „malého andílka“ vzala s sebou. Bože, jak se mi ulevilo, že je pořád zima.

Jak povídala, její hlas byl pořád něžnější a něžnější, jako by toho, komu to vyprávěla, opravdu milovala. Uvědomil jsem si, že říká přesně to, co bych sám chtěl slyšet: Že všechno bude v pořádku, že je tady. Na chvíli jsem zavřel oči, a když jsem je znovu otevřel, pořád jsem zíral na tu samou zeď.

Soustředil jsem se, jestli přes zvuky přístrojů ještě uslyším hlas té francouzské paní. Slyšel jsem něčí broukání. Pokusil jsem se něco říct, ale dopadlo to zase stejně.

„Tak ses nám probral,“ ozvalo se odkudsi zezadu, kam jsem se nedokázal ohlédnout. „Jsem tvoje sousedka, Olivia. Už vím, že ty se jmenuješ West. Ani se nesnaž mluvit. Máš v krku hadičku, abys mohl dýchat.“

Jakmile to řekla, pochopil jsem, proč mě tak bolí v krku. Hadička. A ty hvízdavé zvuky, to byl ventilátor. Co to znamenalo?

To jsem na tom opravdu tak špatně, že nemůžu dýchat? Zaslouchl jsem, jak se něco valí po zemi, a najednou přede mnou byla dívka. Malá dívka s velkýma tmavýma očima. „A mimochodem, jestli ti to ještě nikdo neřekl, tak jsi ochrnutý.“

Ne. To nemůže být pravda. Nebyl jsem ochrnutý. Mohl jsem se přece hýbat, ne? Pokusil jsem se pohnout rukama, ale byly připoutané. Nebyl jsem ochrnutý, jen mě přivázali k posteli. Polila mě úleva a zahýbal jsem prsty, abych jí ukázal, že se mylí.

„Ne nahoře, ale dole. Nevěříš mi?“ zeptala se. Pak přistoupila k mému lůžku a přitáhla si stojánek s kapačkou. Do paže a do hřbetu ruky jí vedly hadičky. Postavila se k nohám postele a já viděl, jak ke mně natahuje ruku. „Cítíš to?“ zeptala se. „Jasně, že ne – protože jsi ochrnutý.“

Snažil jsem se pohnout dolní polovinou těla. Cítil jsem ji. Cítil jsem váhu vlastních nohou. Byly tam. Pokusil jsem se zahýbat chodidlem. Pohnulo se? Těžko říct, připadalo mi, jako bych měl i nohy připoutané a zabalené do něčeho těžkého. Ale už to, že jsem tohle cítil, muselo něco znamenat. Znovu se mi prudce rozbušilo srdce a na čele mi vyrazil studený pot. Ta holka se určitě plete. A kdo vůbec je? Proč za mnou přišla a začala mi vykládat takové hrozné věci, jako by to vůbec nic bylo?

Olivia si odtáhla stojan s kapačkou k židli v rohu místnosti, přitáhla si bílou košili těsněji k útlému tělu a posadila se. „Promiň. Jestli jsi to ještě nevěděl, tak chápu, že z toho nemáš moc velkou radost. Já jsem tanečnice, takže kdyby se to stalo mně, kdybych ochrnula, tak bych asi umřela.“

Já nejsem ochrnutý, chtěl jsem na ni křiknout. Vypadni, prostě vypadni! Dokud nepřijdou mí rodiče a neřeknou mi, co se mi to stalo, nechci ty tvoje řeči vůbec poslouchat!

Sklopila zrak k vlastním nohám a párkrát s nimi zakroužila. „Asi ti vrtá hlavou, proč jsem tady,“ řekla a odhrnula si z očí tmavou ofinu. „Dřív jsem vážila necelých čtyřicet kilo, ale teď už vypadám úplně jinak, takže bys to do mě asi neřekl. To je z toho, jak celý den ležím v posteli, a taky z tohohle,“ ukázala na kapačku na kovovém stojanu. „Tekutá výživa. Mňamka!“ usmála se a já si všiml, že má drobounké zuby, skoro dětské. Taky měly zvláštní našedlou barvu, ale možná to bylo tím, že byla v obličeji tak bleďá, že její zuby vypadaly ve srovnání s kůží tmavší.

Znal jsem pár takových holek. Anorektický nány. Nejspíš tady bude sedět celý den a vyprávět mi o každé kalorií, kterou pozřela.

„Jel jsi na horském kole a měl jsi nehodu. Slyšela jsem, jak se o tom baví tví rodiče.“ Zadívala se mi do tváře. „Vzpomínáš si na to?“ Zírala mi přímo do očí, jako by čekala, že jí odpovím. „Mrkni jednou, jestli ano, a dvakrát, jestli ne,“ povzdychla si potom unaveně.

Mrknul jsem jednou, a potom dvakrát rychle za sebou. Mrkal jsem vůbec? Zdálo se mi, že ano, ale co jestli byla i moje tvář ochrnutá? Zdálo se mi, že nemůžu pohnout rty.

„Vzpomínáš si na to, anebo ne?“ Její oči byly jako černé skleněny, jako by vůbec neměly zorničky. Byly krásné, ale takovým děsivým způsobem, s tou bledou pletí a tmavými vlasy. Zamrkal jsem dvakrát, abych odpověděl na její otázku, ale byl jsem zmatený. Proč pořádně necítím vlastní nohy? A proč mám takový zvláštní pocit v pažích?

Snažil jsem se vzpomenout si, co bylo před tím, než jsem... než jsem se dostal sem. Bylo to zamlžené, jako když si člověk chce ráno vybavit sen, který se mu zdál v noci. Vzpomněl jsem si na Allie, svou přítelkyni, na její rozevláté blond vlasy, které jí pa-

daly do očí, když se na mě dívala. Byl jsem na dráze, kterou jsme si postavili v lomu, byl tam se mnou Mike a zkoušeli jsme skoky. A pak... co se stalo pak? Viděl jsem jenom útržky. Najednou jsem si vzpomněl. Stalo se něco špatného. Někdo si ublížil. Někdo křičel.

Mé vzpomínky uťal Olivii hlas. „Ani jsem si nemyslela, že si na to vzpomeneš. Rozhodně ne tak rychle,“ řekla. „Nejspíš to přijde postupně,“ dodala pak tiše, „aspoň u mě to tak bylo.“ Doufal jsem, že aspoň na chvíli zmlkne, abych se mohl soustředit na své vzpomínky. Ale ty byly stejně tak promíchané, že jsem se na nic nedokázal soustředit víc než pár vteřin. A k tomu ta řezavá bolest v krku...

Olivia mě pozorovala, chvíli vypadala zklamaně, pak vstala a přitáhla si stojan s kapačkou. „Už je skoro šest, což znamená, že každou chvíli přijde tvoje máma. Vždycky chodí kolem šesté.“ Přitáhla si nemocniční košili k tělu a odešla, aniž by se jediným slovem rozloučila.

Cítil jsem, jak se mi do očí derou slzy. Klouzaly mi po tváři, a navíc mi teklo z nosu. Byl jsem rád, že Olivia už odešla.

„Tady je ten můj klouček.“ Probudil mě zvuk mámina hlasu. To už jsem zase usnul?

Byl to pořád ten samý den – ten, kdy tu byla ta holka? Máma! Tak moc jsem se těšil, až ji uvidím.

„Ahoj, zlato!“ Máma přistoupila k posteli tak, abych ji viděl, a byla to opravdu ona. Chovala se úplně normálně, vypadala jako vždycky, měla na sobě to samé oblečení jako už mnohokrát, dlouhý tmavomodrý vlněný kabát. Jako by právě přišla domů a našla mě na pohovce u televize. Přitáhla si židli, posadila

se ke mně a odhrnula mi vlasy z čela. „Vím, že se budeš vztekat, že to říkám, ale myslím, že je na čase tě trochu ostříhat. Jinak by ti ty vlasy jen vadily.“

Vypadala docela klidná, trochu se usmívala a dívala se mi přímo do očí. Proč se všichni tváří, jako by se nic nestalo? Copak to nechápu? Sám jsem si připadal úplně ztracený, jako bych ztratil paměť nebo tak něco. Pokusil jsem se promluvit. „Ta hadička ti pořád vadí, vid?“ zeptala se a otřela mi slzy z koutků očí. „Je mi to tak líto. Ráda bych ti ji vyndala, ale zatím ji potřebuješ, abys mohl dýchat, víš?“ Vlasy mi znovu spadly do očí a ona je znovu odhrnula a pohladila mě po čele. „Jsem tak ráda, že tě mám, víš? Každý den se to lepší a už brzy budeš moct jít domů. Už brzy,“ usmála se a dívala se mi při tom znovu přímo do očí.

Vydal jsem ze sebe jediný zvuk, kterého jsem byl schopen; znělo to jako odkašlání. Viděl jsem, jak se máma ohlíží do chodby. „S tou trubičkou se strašně trápí, opravdu to nejde udělat jinak?“ zeptala se někoho, koho jsem neviděl.

„Bohužel, paní Spencerová. Ale můžeme ho znovu otočit,“ ozval se za ní ženský hlas. Znělo to jako ta zdravotní sestra, kterou jsem viděl prve – ta, co mi kontrolovala tlak. Když se objevila v mém zorném poli, poznal jsem, že to je ona – starší, obtloustlá žena v uniformě zdravotní sestry a s vlasy staženými do copu. Pohnula něčím v nohách postele a pak ji znovu otočila tak, že jsem ležel na zádech a zíral do stropu. „Bude potřebovat kapky do očí,“ rozhodla se a posvítila mi do očí maličkou baterkou, až jsem musel zamrkat. „Jste si jistá, že mu nemáme zalepit víčka? Pomohlo by to proti podráždění,“ dodala a zadívala se na mámu.

„Ne, to ne, to by se mu nelíbilo. Nedělejte to,“ řekla máma.

Sestra pokrčila rameny. „Jak chcete.“ Pak zvedla něco ze stolu vedle postele a nakapala mi do očí nějakou tekutinu, po které jsem všechno viděl rozmazaně. Cítil jsem, jak se dotýká mého krku a hrdla. Za něco zatahala. „Nebude vám vadit, když to zatím propláchnu?“ zeptala se mámy. „Maličko se s tím nadělá.“

„Vlastně dnes musím jít o něco dřív, tak se s ním rozloučím a nechám vás dělat vaši práci,“ řekla máma. Pak se nade mě naklonila tak, abych viděl její tvář. „Promiň, že tu dneska nemůžu zůstat moc dlouho. Měj se, zlato. Uvidíme se zítra, jo?“ Políbila mě na tvář a usmála se na mě. Ani si nesundala kabát.

Když odcházela, sestra jí zamávala. „Tvoje maminka je moc milá,“ ujistila mě potom, když se nade mnou skláněla a něco dělala s trubičkou, kterou jsem měl v krku. „Ne každý má takové štěstí.“ Pak mávla rukou k zástěně, která dělila můj pokoj od Oliiviina. „Ta holka vedle, ta by mohla vyprávět,“ pošeptala mi a potřásla hlavou.

„Ta by mohla vyprávět,“ zopakovala pak a vytáhla odkudsi čistou plastovou trubičku. „Ani se nedivím, že ti to překáží. Počkej, kouknu se do papírů,“ řekla a poodešla do nohou postele, kde jsem ji neviděl. Pořád mluvila, ale teď už tak potichu, že to zřejmě říkala jen sama sobě. „Musím si o tom promluvit s Cheryl,“ říkala. „Podle ní to nemůžeš cítit...“ Slyšel jsem, jak něco píše do mých záznamů, jak hrot kuličkového pera klouže po papíru.

Pak se znovu skláněla nade mnou a soustředěně pozorovala to, co mi prováděla s krkem. Její tmavě hnědé oči se upíraly do toho jediného místa. Najednou jsem v krku ucítil studenou vodu – to byla nádhera! Pokusil jsem se polknout, ale té vody bylo tak málo, že se mi to nepodařilo. Namísto toho mi sama

proklouzla do jícnu. „No vidíš,“ pochválila mě sestra a znovu mi něco zasunula do krku. „Je to lepší, co?“ zeptala se mě.

Připadalo mi to o hodně lepší a chtěl jsem jí to dát najevo, a tak jsem na ni jednou krátce mrknul a doufal jsem, že to pochopí. Tak nějak to Olivia říkala... jednou ano, dvakrát ne? Anebo to bylo dvakrát ano? Sestra mě vzala za zápěstí a chvíli je držela v dlaních s pohledem upřeným na hodiny. „Tak jo, držíš se skvěle,“ řekla nakonec a položila mi paži zpátky pod popruh. „Teď si odpočiň,“ mrkla na mě a odešla. Zíral jsem do stropu a snažil jsem se vstřebat všechno, co se kolem mě odehrálo, nemluvě o tom, co se neodehrálo. A do toho jsem poslouchal svist strojů.

Tohle není možné, říkal jsem si, tohle je sen. Tohle je noční můra. Znovu jsem zavřel oči a pokusil jsem se probrat. Probrat se ve vlastní posteli a zapomenout na to. Už se mi dostalo cenné lekce. Budu si dávat větší pozor na kole a nebudu se před nikým vyťahovat – ani před Mikem ne. A pak to všechno zmizí. *Tohle není skutečné. Tohle není skutečné. Tohle není skutečné.*